

FERDINANDY GYÖRGY

Kilenc kis kecsua

Nem, nem vagyok magányos. Társaim lettek, környezetem. Nincsenek itt, nem vagyunk összenőve. De tudunk egymásról. Ha úgy adódik, felhívom őket. Nem kell hozzá semmi nagy alkalom.

Csak hát, hogy is mondjam, egyedül maradtam. Ezt pedig úgy látszik nehéz titokban tartani. Mindig vannak, akik megszimatozzák. Nincsen senki körülöttem, védtelen vagyok. Jönnek, becsöngetnek, lerohannak. Nem tudom letagadni magam.

Ha mégis, felhúzzák az orrukat. Adod te még alább! – sziszegik. Bevágják az ajtót. Mindent vagy semmit! Nem hagyják, hogy beállítsam a távolságokat.

Azért megvagyok így is. Ha nagyon csendes a ház, felrakom a kazettáimat. „Honnan ismerném a magányt!” – dörmögi a vén Atahualpa. „Minden utamon elkísér valami régesrég emléké, amit épp arra fúj a szél.”

Nézem őt. Szomorú lófeje itt inog előttem, melléből sípolva tör fel a hang. Nagy dolgokat akart véghezvinni ő is. Otthagyta a pampát, azután, miközben szüntelenül visszakészült, elfogyott az élet, ő pedig Párizsban maradt.

Anyám leült mellém, nézi a kazettát. Valami fekete! – mcrogja. Indián! – felelem. Kecsua. Férfi vagy nő? – kérdezi. Feláll, áttipeg a kerten. Nem szereti, ha férfiembernek kontya van.

*

Felébresztetem, Gyuri bátyám? – vigyorog a postás. Kettőkor csenget rám, pontosan amikor elnyom az álom. Már végzett, éppen csak tudni akarja. Vidéki fiú, ez a körzete. Számontartja a kuncsaftokat.

Néha előfordul, hogy levelet kapok. Karácsony után a gyerekek megküldik a fényképeiket. A barátok inkább csak ősszel írnak. Az asszonyok, soha.

Mintha távolodna a nagyvilág. Mintha egyre messzebből érkeznének a levelek. Nem tudom. Válaszolni mindenesetre egyre nehezebb.

Máskor eszembe jut, hogy két óra alatt Párizsban lehetek. Nincsen semmi akadály. De a tájak, az álmok itt élnek velem. Nélkülük pedig Párizs üres. Év-ről-évre üresebb.

„Mit hívnak távolságnak?” – jajdul fel a hang. „Utána kellene nézni! Csak az van messze tőlem, amit nem tudok felidézni.”

A kazettáit sokáig kerestem. A Latin-negyedben, a boulevard Saint-Michelen. Még élt, de a lemezeit már régen nem árulták az üzletek.

Jól van ez megcsinálva. Mire kimegy a világból az ember, a divatból is kimegy. Befekszik valami közös kórterembe. Hagyják. Nem emlékszik már rá senki sem.

*

Köröskörül vibrál a levegő. A porban piros bogarak vonatoznak, tombol a nyár a Sashegyen. Dél felé abbahagyom a munkát, kimegyek a boltba, beválok két sörösüveget. A látóhatáron a gödöllői dombok, a hajtúkanyar Kerepestarcsa felett.

Délután pilled az árnyékban az ember. Öt órakor pedig Soós Tibor odaül a zongorához. A Casablancával kezd. Ez itt a Koronaszálló. Beépült a régi üres telek.

Lent az aluljáróban is kezdődik az élet. Apró emberkék fuvoláznak. Járnak, körbe-körbe, vonatoznak, akár a bogarak fenn a hegyen.

Néha megáll valaki, dob a tányérba egy pénzdarabot. A nádsíp első halálásra vidám. Később, amikor beesteledik, az Andesek csúcsán is megszorodnak az istenek.

Kigyúlnak a fények, a nyolcas keresztülmászik a Naphegyen. „Hosszú idő óta járom a világot” – Atahualpa mesél. „Sokat veszítettem és keveset nyertem. Útközben nem lehet élni. Az útnál – ma már többre tartom a kertem.”

A transzformátorház előtt, félúton, megállok. Akácós út. Ilyenkor itt is fellélegzik a növényzet. Megmozdul a levegő, sűrű, édes illatok emléke remeg.

*

Kisfiam minden nap meghallgatta őket. Álltunk az aluljáróban, néztük a kilenc kecsuát. Régen eljöttek az Andesekből, kettőnek már idevalósi felesége van.

Az indiánok – azt mondják – szomorúak. Ezek itt nevetgélnek a fiammal, tetszik nekik, hogy beszél a nyelvüket. Nem vidámak, de nem is elesettek. Igénytelenek. Van körülöttük valami nagy nyugalom.

Azóta már visszament Bolíviába a fiam.

Mihez kezdesz ezzel a nagy lakással? – kérdezik a barátok. Mihez kezdenék! Odaát nem volt se ajtó, se üvegeablak. Csak köröskörül, a tornác. A cirádák. Az árnyék miatt.

Megszoktam, hogy keresztülsétálok a szobámon. Fel-alá a ventilátor légszűrője alatt. Nekem elég – vonom meg a vállam. Hallgatnak. Hiába születtem itt, idegen vagyok.

Nemrég rendeztek neki egy búcsúestet. Még egyszer, utoljára, összejöttek a régi barátok. Egészen megtelt a terem. Ő meg ült fenn a pódiumon, a kopott, barna gitárral. Nem jött ki sem a sajtó, sem a tévé. Genfben aznap félméteres hó esett.

*

Legéppuskáztuk őket. Besétált az aluljáróba egy ember, harisnyát húzott a fejébe, és azután, ami belefér! Figyelmeztetésnek szánta, csak térdmagasságban kaszálta el a lábukat.

Ki hívta ide őket! – hallom. Mentek volna a fenébe. Azután újra a csend. Ez meg kísértalt, lehúzta a fejtől a harisnyát, és hazament.

Öt órakor Soós Tibor odaül a zongorához. A Casablancával kezdi. A látóhatáron a hajtűkanyar Kerepestarcsa felett.

„Hol én követem az árnyékom, hol meg ő követ engem. Kivel jár majd a szegényke, amikor eltemetnek?”

Kivel! Mert ezek itt nem fognak többé. Én meg, hogy is mondjam, egyedül. Hát igen.

Pizsok jól van ez megcsinálva. Mire a végére ér az ember, nem szereti már az életet. Csak fekszik valami közös kórteremben. Hagyják. Felébresztettem, Gyuri bátyám? Nem kap már több levelet.

Megjelent és minden könyvtáruháál kapható:

AZ

IGAZI HUMORISTÁK.

IRTA

MIKSZÁTH KÁLMÁN.

TARTALOM:

Előszó.

Humor az utcán.

Humor az aktákban.

Magyar nép bogarai.

Népies észjárás a tudományban.

Síriatok humora.

Megcsufolt falvak.

Epilog.

A mi falunk.

➡ Ár 1 forint. ➡

Továbbá még folyton kapható Endrényi Lajos és társánál:

SZEGED PUSZTULÁSA

írta

KÁKAY ARANYOS N° 3.

(Mikszáth Kálmán.)

MÁSODIK KIADÁS.

➡ Ár 40 krajczár. ➡